

упорядкування, охорона, розвиток та юридичне закріплення суспільних відносин. Воно виконує важливі функції у розвитку суспільних відносин, а саме: відновлювальну, регулятивну, виховну, охоронну, соціальну, політичну, культурну. Механізм правового регулювання — це узятя в єдності система правових засобів, способів і форм, за допомогою яких нормативність права переводиться в упорядкованість суспільних відносин, задовольняються інтереси суб'єктів права, встановлюється і забезпечується правопорядок («належне» у праві стає «сущим»).

Література:

1. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави. Видання 5-те, зі змінами. Навчальний посібник. — К.: Атіка. — 2001. — 176 с.
2. Черданцев А. Ф. Теория государства и права: Учебник для вузов. — М.: Юрайт, 2000. — 442 с.
3. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університету права — 2016. — № 4.

УДК 340.0

ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ КОДИФІКАЦІЙ ЯК ФОРМИ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА

Студент В. В. Безденежних гр. БП-1-16
Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак
Київський національний університет технологій та дизайну

Кожна країна накопичує достатню кількість нормативно-правових актів, що створюються різними правотворчими органами, мають неоднакову юридичну силу, поширюють свою дію на різних суб'єктів та різну територію. Таким чином логічним є що з часом виникають деякі неузгодженості та протиріччя між цими нормативно-правовими документами.

Вирішення цієї складної проблеми, що порушує оптимальні основи правового регулювання, полягає в систематизації законодавства [1].

Наукова література формулює систематизацію законодавства як діяльність, пов'язану з упорядкуванням і удосконаленням законодавчих та інших нормативно-правових актів, зведенням їх у єдину внутрішньо узгоджену систему [2]. Систематизації ліквідує суперечності між правовими нормами. Норми групуються за певними системними ознаками, зводяться в кодекси, зібрання законодавства й інші систематизовані акти [4]. Історія кодифікацій налічує біля чотирьох и тисячі років (починаючи з Кодексу Ур-Намму, складеного близько 2100 р. до н. е.). В основному кодифікаційна діяльність здійснювалась в світі з метою об'єднати в єдиному правовому документі всі чинні нормативні акти, а також змінити зміст норм, що містяться в них, тобто певною мірою впорядкувати діючу систему законодавства [5].

Водночас сучасна традиція кодифікації бере свій початок з Кодексу Юстиніана (VI ст.), в якому було кодифіковане римське право [4].

Кодексу Юстиніана є основним предметом рецепції римського права і тому був протягом багатьох століть діючим правом у деяких країнах

Західної Європи; на її основі розроблялась у феодальному і буржуазному суспільстві загальна теорія права, вона справила великий вплив на буржуазні кодифікації цивільного права [16]. Англійський «codification» (з лат. *codicem facere* – «робити кодекс») введено в юридичний обіг завдяки британському правникові Джеремі (Ієремії) Бентаму, який вважав, що законодавчі акти за своїм змістом мають бути універсальними, доступними й зрозумілими для кожної людини. Досягнути цього можна виключно в тому разі, якщо звести всі закони в кодекс, тобто єдиний кодифікований акт [3].

В науковій літературі існують наступні принципи кодифікації законодавства:

- плановість, системність законотворчих робіт;
- забезпечення верховенства права;
- наукової обґрунтованості;
- гармонізація із нормативно-правовими актами ЄС;
- комплексність
- принцип пріоритету прав і свобод громадян;
- принцип техніко-юридичної досконалості кодифікаційних актів,
- принцип повноти.

Таким чином, будь яка країна потребує якісного кодифікування норм законів, у зв'язку із тим, що від систематизації законодавства залежить робота державних органів.

Література :

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 435-IV – Ст. 356.
2. Скакун О.Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс) : [підручник] / О.Ф. Скакун. – Харків : Еспада, 2006. – 776 с.
3. Черданцев В.Ф. Теория государства и права / В.Ф. Черданцев. – М., 1999. – С. 187.
4. Иоффе О.С. Советское гражданское право : [курс лекцій] / О.С. Иоффе. – Л. : ЛГУ, 1958. – С. 17.
5. Гражданское право / под ред. Т.И. Илларионовой, Б.М. Гонгалло, В.А. Плетнева. – М., 1998 г. – С. 12.